

ระเบียบคณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรม
ว่าด้วยค่าป่วยการ ค่าพาหนะเดินทาง และค่าเช่าที่พัก ผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญในคดีผู้บริโภค
พ.ศ. ๒๕๕๕

โดยที่เป็นการสมควรให้มีระเบียบว่าด้วยค่าป่วยการ ค่าพาหนะเดินทาง และ
ค่าเช่าที่พัก ผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญในคดีผู้บริโภค

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดี
ผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ คณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรม (ก.บ.ศ.) ออกระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรมว่าด้วย
ค่าป่วยการ ค่าพาหนะเดินทาง และค่าเช่าที่พัก ผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญในคดีผู้บริโภค
พ.ศ. ๒๕๕๕”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในระเบียบนี้

“ศาล” หมายความว่า ศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีผู้บริโภคตามพระราชบัญญัติวิธี
พิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑

“ค่าป่วยการ” หมายความว่า เงินที่ศาลจ่ายเป็นค่าตอบแทนในการมาให้ความ
เห็นต่อศาล หรือในการทำรายงานความเห็นเป็นหนังสือเสนอต่อศาล รวมถึงค่าใช้จ่าย
ในการตรวจพิสูจน์บุคคล เอกสาร วัตถุ สถานที่ หรือการตรวจวินิจฉัยทางการแพทย์ หรือ
การตรวจพิสูจน์โดยวิธีการทางวิทยาศาสตร์

ข้อ ๔ การขอความเห็นผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญ ให้ศาลพิจารณาแจ้งเรื่อง
ที่ประสงค์จะขอความเห็นไปยังบุคคลผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ในส่วนราชการหรือหน่วยงานอื่นของรัฐก่อน
และหากจำเป็นต้องมีการตรวจพิสูจน์บุคคล เอกสาร วัตถุ สถานที่ หรือการตรวจวินิจฉัย
ทางการแพทย์ หรือการตรวจพิสูจน์โดยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ ให้ระบุรายละเอียดของงานที่
ต้องทำให้ชัดเจน และสั่งให้แจ้งค่าป่วยการในการจัดทำรายงานและค่าใช้จ่ายในการตรวจพิสูจน์
ให้ทราบก่อนด้วย

ข้อ ๕ ให้ศาลกำหนดค่าป่วยการให้แก่ผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญ ดังนี้

(๑) ในกรณีที่มาให้ความเห็นต่อศาล ให้กำหนดตามบัญชี ๑ ท้ายระเบียบนี้

(๒) ในกรณีที่ทำรายงานความเห็นเป็นหนังสือเสนอต่อศาล ให้กำหนดตามบัญชี ๒
ท้ายระเบียบนี้

(๓) ในกรณีที่มีการตรวจพิสูจน์บุคคล เอกสาร วัตถุ สถานที่ หรือการตรวจวินิจฉัย
ทางการแพทย์ หรือการตรวจพิสูจน์โดยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ด้วย ให้กำหนดค่าใช้จ่ายตาม
บัญชี ๓ ท้ายระเบียบนี้

การกำหนดค่าป่วยการตาม (๑) และ (๒) ให้ศาลคำนึงถึงสภาพแห่งคดี ความยากง่ายของงานที่ต้องทำ ระยะเวลาในการจัดทำรายงาน ตลอดจนฐานะโดยทั่วไปของผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญประกอบด้วย

ข้อ ๖ ผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญมีสิทธิเบิกค่าพาหนะเดินทาง และค่าเช่าที่พัก ดังนี้

(๑) ผู้ที่เป็นข้าราชการ เจ้าหน้าที่ของรัฐ พนักงานหรือลูกจ้างของราชการ ให้เบิกจ่ายตามหลักเกณฑ์และอัตราค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการตามกฎหมายหรือระเบียบว่าด้วยการนั้น

(๒) บุคคลนอกจาก (๑) ให้เบิกจ่ายได้โดยเทียบเท่ากับตำแหน่งข้าราชการ ศาลยุติธรรมประเภทวิชาการระดับเชี่ยวชาญ

ข้อ ๗ ในกรณีที่ผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญมาตามนัดของศาลแต่ไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่โดยไม่ได้เป็นความผิดของผู้นั้น ให้ศาลกำหนดค่าป่วยการแก่ผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญในอัตราขั้นต่ำตามบัญชี ๑ ท้ายระเบียบนี้

ข้อ ๘ การจ่ายค่าป่วยการแก่ผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญ ให้จ่ายเมื่อได้ปฏิบัติหน้าที่เสร็จสิ้น หรือเมื่อได้มาตามนัดของศาล ในแต่ละครั้ง แล้วแต่กรณี

ข้อ ๙ วิธีการเบิกจ่าย หลักฐานและเอกสารการเบิกจ่าย ให้ปฏิบัติตามระเบียบ ก.บ.ศ. เกี่ยวกับการเงิน

ข้อ ๑๐ ให้เลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมรักษาการตามระเบียบนี้

บทเฉพาะกาล

ข้อ ๑๑ ในกรณีที่ผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญได้ปฏิบัติหน้าที่ก่อนวันที่ระเบียบนี้ใช้บังคับ ให้มีสิทธิได้รับค่าป่วยการ ค่าพาหนะเดินทาง และค่าเช่าที่พัก ตามระเบียบนี้ โดยให้ยื่นคำร้องขอเบิกภายในระยะเวลาหนึ่งปีนับแต่วันที่ระเบียบนี้ใช้บังคับ

ประกาศ ณ วันที่ ๒๘ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

(ลงชื่อ) ไพโรจน์ วายุภาพ

(นายไพโรจน์ วายุภาพ)

ประธานศาลฎีกา

ประธานกรรมการบริหารศาลยุติธรรม

บัญชี ๑

ค่าป่วยการผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญที่มาให้ความเห็นต่อศาล

อัตราระหว่างขั้นต่ำและขั้นสูง	
ขั้นต่ำครั้งละ	ขั้นสูงครั้งละ
๖๐๐ บาท	๒,๐๐๐ บาท

บัญชี ๒

ค่าป่วยการในการจัดทำรายงานความเห็นเป็นหนังสือเสนอต่อศาล

อัตราระหว่างขั้นต่ำและขั้นสูง	
ขั้นต่ำคดีละ	ขั้นสูงคดีละ
๑,๐๐๐ บาท	๑๐,๐๐๐ บาท

บัญชี ๓

ค่าใช้จ่ายในการตรวจพิสูจน์ การตรวจวินิจฉัยทางการแพทย์
หรือการตรวจพิสูจน์โดยวิธีการทางวิทยาศาสตร์

หลักเกณฑ์	ค่าใช้จ่าย
๑. ในกรณีที่ส่งให้ผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญซึ่งปฏิบัติหน้าที่ในส่วนราชการหรือหน่วยงานอื่นของรัฐตรวจ	เบิกได้เท่าที่จ่ายจริง
๒. ในกรณีที่ส่งให้ผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญซึ่งไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่ในส่วนราชการหรือหน่วยงานอื่นของรัฐตรวจ	เบิกได้เท่าที่จ่ายจริง แต่ไม่เกินค่าใช้จ่ายตามข้อ ๑ ที่ตรวจพิสูจน์ในประเภทเดียวกัน ในกรณีจำเป็นที่จะต้องจ่ายเกินกว่านั้นหรือไม่มีอัตรานั้นเทียบเคียงให้อยู่ในดุลพินิจของศาล